

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 29. 8. 2016, č.j. 30 A 125/2016-31,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem na zahájení řízení označeným žalobcem pod bodem 1) výslovně jako „*žaloba proti usnesení ČR-Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2016, č. j. 30 A 125/2016-31*“, se žalobce domáhá vydání rozsudku, kterým by krajský soud toto rozhodnutí zrušil. Tímto rozhodnutím Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) odmítl jako nepřipustnou žalobu žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 5. 2016, č. j. 31 A 49/2016-27 a to postupem podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a zároveň žalobce poučil, že proti tomuto usnesení lze jako opravný prostředek podat ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení kasační stížnost.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou, nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“).

V daném případě se však o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu nejedná, nýbrž jde o žalobu proti rozhodnutí soudu. Z obsahu podané žaloby, jakož i vydaného soudního rozhodnutí, proti kterému žaloba směřuje, neplyne, že by byl napadán úkon správního orgánu; napadáno je zřetelně rozhodnutí zdejšího krajského soudu. Napadené usnesení tak nemůže být v režimu správního soudnictví krajským soudem přezkoumáno, neboť zde chybí pravomoc soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Krajský soud v Brně není správním orgánem, jak jej definuje výše citované ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale jedná se o orgán moci soudní ve smyslu čl. 81 a násl. Ústavy České republiky.

V případě žalobou napadeného usnesení se tak nejedná o správní rozhodnutí, proti kterému by bylo možno brojít žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s., ale o rozhodnutí samotného Krajského soudu v Brně. Proti rozhodnutím krajských soudů ve správním soudnictví lze ovšem brojít pouze opravnými prostředky zakotvenými v části třetí, hlavě třetí, soudního řádu správního, tj. kasační stížností, případně návrhem na obnovu řízení, o čemž byl žalobce v žalobou napadeném usnesení řádně poučen. Z toho *a contrario* vyplývá, že jiné typy podání směřující proti těmto rozhodnutím nejsou přípustné. Žalobce však zjevně své podání jako kasační stížnost nekoncepoval.

Krajskému soudu přitom je z jeho úřední činnosti známo, že žalobce je dostatečně právně na výši (vedle řady svých vlastních věcí vystupuje v řízeních též jako obecný zmocněnec), aby své podání odpovídajícím způsobem označil a správně je také adresoval. V daném případě přitom žalobce svůj návrh výslovně označil jako správní žalobu.

Z tohoto důvodu proto krajský soud podanou správní žalobu odmítl jako nepřipustnou postupem dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl, nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá, nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný, nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat. V uvedené věci se jedná o neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, neboť zde není dána pravomoc krajského soudu rozhodnout o podaném návrhu žalobce.

Nad rámec výše uvedeného pak krajský soud podotýká, že pokud žalobce opakovaně podává žaloby proti rozhodnutím soudu (k témuž soudu), z nichž je patrné, že jeho snahou není skutečné vyřešení sporů, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí krajského soudu v nekonečně se řetězícím procesu, vykazuje tento přístup žalobce znaky obstrukční hry bez smysluplného významu. Jak přitom judikoval také Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 25. 10. 2012 ve věci sp. zn. 21 Nd 299/2012: „*Procesní obstrukce jsou zneužitím procesních práv (negují efektivní působní práva) a nepožívají žádnou právní ochranu*“. I z tohoto důvodu proto zdejší soud nemohl přikhnout žalobci obranu tak, jak ji ve svém návrhu požadoval.

Zdejší soud tak zároveň učinil bez toho, že by vyvolal žalobcem zamýšlenou proceduru navazující na uplatněnou námitku podjatosti proti soudcům rozhodujícím podle pravidel rozvrhu práce tuto konkrétní věc. Pokud žalobce opakovaně podává žaloby proti rozhodnutím zdejšího soudu (k témuž soudu), jakož i proti rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, z nichž je patrné, že jeho snahou není skutečné vyřešení sporů, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí v nekonečně se řetězícím procesu, vykazuje tento přístup žalobce znaky obstrukční hry bez smysluplného významu. Jak přitom judikoval také Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 25. 10. 2012 ve věci sp. zn. 21 Nd 299/2012: „*Procesní obstrukce jsou zneužitím procesních práv (negují efektivní působní práva) a nepožívají žádnou právní ochranu*“. Dle přesvědčení senátu 30 A, který nyní ve věci rozhoduje, by proto bylo zcela proti smyslu příslušných ustanovení s. ř. s. týkajících se možnosti namítat podjatost soudců, aby se zdejší soud aktivně podílel na takto žalobcem vyvolané absurdní procesní situaci. Pro úplnost krajský soud zároveň dodává, že sama okolnost spočívající v postupu soudců v řízení nemůže vést k vyloučení soudce (k tomu srovnej § 8 odst. 1, větu poslední, s. ř. s.). To je ostatně žalobci známo, neboť jej sám Nejvyšší správní soud opakovaně upozornil, že podjatost soudce nelze namítat z důvodu jeho postupu a rozhodování ve věci projednávané soudem (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. Nao 232/2014 - 18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. Nao 239/2014 - 28, nebo ze dne

31. 10. 2013, č. j. Nao 55/2013 - 54). Žalobce je tedy s názorem Nejvyššího správního soudu na danou problematiku nepochybně obeznámen.

K vznesenému podnětu ke kárnému řízení pak krajský soud závěrem uvádí, že není kárným žalobcem, a proto mu nepřísluší s uvedeným podnětem jakkoli nakládat.

Soud neprojednával věc samu, a proto mohl rozhodnout bez jednání (§ 49 odst. 1, věta první, s. ř. s. *a contrario*).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. prosince 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu